

Het gansche Schepsel zucht.

Daar drukt iets zwaarder dan een centenaarslast op onze borst. Wij staan er mee op; wij gaan er mee naar bed. Een bang wee volgt ons in ons waken en in ons droomen, en over onze blijdeste uren werpt dat wee zijn zwarte schaduw.

De bliksem sloeg in; het wereldgebouw vloeg in brand; en met ontstelde harten aanschouwen wij den brand.

Als één lid lijdt, dan lijden alle leden. En waar het hart der menschheid lijdt van schier onduldbaar lijden, zouden wij daar ongevoelig kunnen blijven?

Het gansche schepsel zucht.

Deze wereld is vermoeid van de zonde. Zij jacht naar het einde, en terwijl de schrikkelijkste gebeurtenissen elkander overstelpen, het bloed opdampt van de slagvelden, steden en dorpen tot puin vergaan, en deze aarde door vulkanische trillingen wordt geschokt, versagt de borst, en ze zucht.

De menschen lijden, en de dieren lijden. Ook de dieren. Zij tellen immers mede. De Heilige Schrift geeft aan het dier een bijzondere beteekenis, en de Heere denkt aan de beesten des velds. Hij behoedt en bewaart het dier, en zelfs het muschken, waarvan er twee voor één penningken worden verkocht, wordt door Hem niet vergeten.

De wereld der dieren is een eigen schepping, die God zou verheerlijken. Hij luistert naar het jubellied van den leeuwerik in den lentemorgen, en Zijn alziend oog omspant evengoed den worm aan onzen voet als de stoute vlucht van den koningsarend naar de wolken. Hij scheidt beiden. En die dierenwereld stortte met Adam in een afgrond van ellende, toen het hoofd der schepping viel.

Het dier lijdt met den mensch en voor den mensch.

Zie deze treffende illustratie! Een troep paarden, weghollend uit de verschrikkingen van den veldslag! Zij hebben die verschrikkingen gezien; zij zijn met het bloed hunner ruiters bespat. Ze zijn dol van angst, want de verwoesting, de dood zit hen op de hielen, en hun angstgehinnik dringt door merg en been.

Dat is het zuchten van het schepsel. . . .

Om onze zonde, om mijne zonde! De benauwdheid van

het dier getuigt tegen den mensch. Zijn bang gezucht is een aanklacht, en wij staan er bij met een ontroerde ziel, terwijl er niets anders overschiet dan de tollenaarsbede: O God, wees mij, zondaar, genadig!

Want wij weten, zegt de Apostel, dat het gansche schepsel te zamen zucht.

Nooit steeg er een banger gezucht op dan thans, nu de bloem der volkeren op de bloedige dorschvelden wordt verpletterd. God trok Zich terug; Hij omringde Zijn troon met wolken en donkerheid. En de beschaving, losgemaakt van Zijn Woord, eindigt in den vreeselijksten zelfmoord, dien de wereld ooit heeft aanschouwd.

In het zuchten hooren we den doodsangst. Abel heeft dien zucht geslaakt, toen hij bezweek onder de slagen van een moordenaar. Sedert is die zucht niet meer van deze rampzalige wereld geweken. Ja, die zucht is al banger, al ontzettender geworden, en duizenden in de loopgraven, die dien zucht van den doodsangst opvingen, zijn er krankzinnig en waanzinnig van geworden.

O donkere wereld, o bange nacht!

Het is een lijden, dat mensch en dier aantast. Ja, ook het stomme vee. Het weet niet, waarom het lijdt, maar wij — wij weten het.

Hebt ge ooit in het brekend oog gestaard van een stervend paard? Ik heb het gezien. Dat brekend oog was een aanklacht, en in diens doods-zucht klonk het: Schuldig! schuldig!

Het dier zucht in zijn bitter lijden, doch wij weten de oorzaak. Het beest lijdt, en weet niet waarom. Wij echter weten het. Wij verstaan dat zuchten, die aanklacht. Wij verstaan ook ons eigen zuchten — wij, die de eerstelingen des Geestes hebben. En des Heeren genade zorgt en waakt er voor, dat op den achtergrond van dat zuchten, in de diepte, een stille verwachting gloort, opdat het zwakke hart niet bezwijkte onder al de ellende.

Zie! in den duisteren nacht blinkt een ster. In het zuchten schemert de hoop. Wij ook zelve, zegt de Apostel, zuchten in ons zelve, verwachtende de verlossing onzes lichaams.

Wij kennen de smart, maar van de vreugde vangen wij in onze gelukkigste oogenblikken slechts eenige sprankels op. Het gansche schepsel zucht, en wij doen het ook. Maar toch gaat de Christen niet ongetroost zijn weg. Hij is getuige van de verwoesting, van den dood; zijn lijden is zwaar, maar de hope is zijn vriendelijke gezellin, en er zou op de vreeselijke slagvelden van geen Christelijke barmhartigheid sprake kunnen zijn, indien er die hope niet was. De verlossing des lichaams! de verlossing der menschheid! de verlossing der wereld! — zie! die verwachting verguldt met haar profetisch licht den ruwen top van den berg der smarten. . . .

Daarom denkt de Christen ook veel aan zijn Verlosser: hoe kan het ook anders! Die Verlosser wordt elken dag dierbaarder aan zijn hart, en door zijn zuchten ruischt de bede van het reikhalzend verlangen: Kom, Heere Jezus, ja, kom haastiglijk!

L. P.

